

ANY 3 - NUM. 81

RIPOLL, 22 D'ABRIL DE 1933

Preu: 20 cèntims

ELS ENEMICS DE LA NOSTRA ANIMA

Avui fa quinze dies que en els turons més encimbellats de les nostres muntanyes hi eren enceses, per gràcia i voler de la joventut catalana, unes fogueres simbòliques. Llurs flames — puntes de joia encarades a l'infinit — jogaven amb tots els vents i eren ofertes a les mirades generoses i germanes de parla catalana i a totes aquelles voluntats, individuals o col·lectives, no tacades per cap dèria assimillista, ni per afanys inconfessables o per fal·leres universalistes i de mal averany.

Demà en farà vuit, que Ripoll presenciava el sublim espectacle d'un retrobament vigorós, ple de possibilitats esperançadores. Sentimentalismes de banda, el record d'unes dinasties funestes per la llar pairal, aconseguia unir, amb els lligams de l'amor i de la convicció, totes les voluntats catalanes que acabaven d'homenatjar a Guifré sota un voleiar de banderes que no feien altra cosa que segellar el pacte que s'estava celebrant sota d'un cel quelcom enfosquit tal vegada per fer-nos adonar que les joies i els esclats devem encara guanyar-los, a costa de sacrificis i dolors de combat.

La diada no podia acabar d'aquesta manera i vet-ací que les lletjors de l'incultura i de la barbàrie més repugnant, s'atreveixen a insultar la bandera de Llenguadoc. I l'ofensa la reb no de gent de parla castellana, no precisament d'arreglerats extremistes, l'ofensa intenta donar-la l'Esquerra Republicana de Ripoll: Els uns amb l'acció, els altres per

omissió. Mireu sinó qui cridava: El pobre director d'un periòdic local afiliat a l'Esquerra i amb qui tenen els dirigents de l'Esquerra un personatge per a totes les situacions, àdhuc la del ridícol més espantós com el voler agredir al Dr. Soler i Pla de la comunió política a la qual vol fer-nos creure que pertany el Sr. Mas Tió. I el Sr. Casademunt Arimany, diputat de l'Esquerra i els germans, mestre i semi-mestre, on eren i què feien? Hom assegura que reien, per bé que ara vulguin fer el paper d'homes enfadats o encara pitjor, de perdona-vides. I els altres que cridaven o movien escandol, qui eren: Mireu-los bé i no us equivocareu: Gent arreglerada en aquesta Entitat política sense control, que per aprofitar-se de la situació i dels aventatges que proporciona viure al costat dels que manen, tingueren un moment la gosadia d'afiliar-se a l'Esquerra i els altres la debilitat de acceptar-los a la cleda general.

Els fets de diumenge ens han fet veure una pila de coses que ja sabíem però que cal remarcar novament: La necessitat de treballar Catalunya endins. I a més, encara una altra cosa i aquesta és, que «la Pàtria que es fa, és com el geni quan comença a tenir consciència de la pròpia energia; el geni en la fase de joventut no és respectuós ni ha de ser-ho: es fa respectuós, més tard; al principi, de bon matí, és fatalment revolucionari i cal que sàpiga odiar com a força natural ineludible».

Casino de Ripoll

Demà tarda i nit

La bellíssima producció Paramount

La Insaciable

per Carole Lombard

La magnífica producció SONORA

El amante improvisado

per Buster Keaton

Completarà el programa la còmica
AMORES DE SEGUNDA
i la revista **ECLAIR JOURNAL**
explicada en espanyol.

AVUI nit. Unica representació de

Espectacles Holoman's

Comtal Cinema

Avui nit i demà tarda i nit

ii MONUMENTAL ESDEVENIMENT ARTÍSTIC !!

La formidable atracció de
primer ordre

BLANCS I NEGRES

AMERICAN-ESPANYOL

25 artistes internacionals

ORQUESTRA BLANCS I NEGRES

Herois del ritme, gresca i originalitat

Espectacle de gran novetat

8 conjunts, 8

Començaran les sessions amb una
PEL·LICULA COMICA

El Centenari de la Renaixença

L'aplec commemoratiu celebrat a Ripoll

La desfilada d'homenatge al Comte Guifré

L'animació fortament sentida en aquest dia 16 memorable, anava concentrant-se en els llocs assenyalats a l'efecte. Eren prop de les dotze quan s'inicià la manifestació que travessà els nostres carrers i places per dirigir-se al Monestir on jeuen les despulles del *fundador de la nostra Nacionalitat Catalana*.

Al front de la manifestació, marxaven arrengrerats de quatre en quatre i marcant el pas, els components de Palestra habillats d'excursionista i amb banderes i estandarts. El grup femení molt nombrós. Seguien després representacions locals i foranes de diverses agrupacions i entitats. Recordem de Ripoll, la Delegació de Palestra, Orfeó, Casal Republicà, Casino de Ripoll, Acadèmia Catòlica, Foment de la Sardana, de foranes, el Partit Nacionalista Català, Unió Catalanista, F. C. Barcelona, etc.

Tancaven la manifestació precedits dels dos municipals, el nostre Conseller en cap Sr. Castell i regidors Srs. Puig Z., Moreno, Casals, Coma i Padrós. els representants del Llenguadoc, Brecés, Reboul, Pere Azema i una dotzena d'estudians llenguadocians amb llur prèssident Carles Campins, Vila Abadal, d'Unió Democràtica, Josep M.ª Sagués, per el C. A. D. C. I., el president de Palestra. Mestre Pompeu Fabra i els diputats Estelric, de la Lliga, i Rovira i Virgili, Dr. Soler i Pla i Rosell i Vilar, de l'Esquerra.

La manifestació, entrà per la porta principal del Monestir i desfilà amb respecte i recolliment per l'interior del temple, passant davant el sarcòfeg provisional que guarda les despulles del nostre gloriós fundador, escoltat per una vintena d'excursionistes uniformats, i adornat amb una gran bandera catalana creuada amb la creu de Sant Jordi i retent-li tothom una salutació, abrandada de patriotisme.

En eixir per la porta de la sacristia, es dirigiren a la plaça de la República on hi havien senyalats els parlaments.

L'acte Patriòtic

Sortint del Monestir, la comitiva s'adreçà a l'espaiosa Plaça de la República, on hi ha l'edifici de l'Ajuntament. Els components de «Palestra» se situaren formats a la Plaça. Les autoritats, oradors i representacions pujaren dalt de l'Ajuntament, el balcó del qual havien de tenir lloc els parlaments.

Les banderes i estandards romangueren a la doble escala convergent que condueix a la balconada de l'esmentat Ajuntament.

Els discursos

Inicia els parlaments J. B. Muntades del Partit Nacionalista Català que amb abrandament descriu el significat

de la bandera dels Llenguadocians que fou xiulada per quatre mal educats ignorants en estendre-la damunt la balcona.

Els molts crits i enrahonaments de protesta ens priven de copsar els parlaments del mallorquí Pau Ponç, Pere Azema de Montpeller que feu vots per la cada dia més estreta entesa de tots els occitans.

Antoni Rovira i Virgili digué que feia cents anys que renaixia el poble català, però que naixia fa mil anys. Afegí que els Pirineus havien d'esdevenir el centre. Digué que el nostre cant és el cant de l'Aribau. Al·ludí a una futura Catalunya federal.

En nom de València parlà el patriota Reig. Lloà l'esperit mediterrani i glossà diferents versos de Maragall. Adreçant-se als occitans assegurà que vindrà dia que tots seran uns.

Joan Estelrich digué que l'acte que s'estava celebrant no era més que una fidelitat als nostres orígens. Es congratulà que el centenari de la nostra Renaixença coincidís amb el centenari de Ramon Llull. Llull és el lligam immortal entre Catalunya i Mallorca. Protestà de l'article de la Constitució que vol separar per ara i sempre Catalunya de Mallorca.

Acabà enaltint la llengua dient que l'autonomia a ella la devem. L'acte fou clos amb un ovacionat visca a Catalunya. Tots els oradors foren ovacionats.

Uns lamentables incidents

En aparèixer la bandera dels occitans, ofrena de la F. N. E. C. als estudiants de Montpeller, un grup reduidíssim de energúmens, ignorants, mal educats i pitjor intencionats, començà a xiular.

No per l'importància que tenen, sinó perquè hom sàpiga qui eren aquests avalotadors, ens cal fer constar que es distingia netament en aquest reduidíssim grup, un subjecte denerit i cabell ondulat, vingut fa poc a aquesta vila, al qual no se li coneixen mitjans de vida com no sigui el vendre novel·les pornogràfiques.

Aquest, s'enfilà dalt d'un carretó i intentà, amb el seu parlar castellanitzat, dirigir-se al «poble treballador.»

Un xic més tard i en volguer pujar les escales de la casa de la vila, mentre parlava en Rovira i Virgili, fou repel·lit a cops de puny. En veure que anaven mal dades i li suministraren algunes bufetades, corregué a refugiar-se al cafè d'en Bassaganya — ahir secretari de la «Unión Patriótica» i avui president de la Comarcal de l'Esquerra — on hi trobà acolliment i a ben segur noves instruccions.

Davant del cafè i mentre era dintre el susdit individu, el cirabotes «Enrique» parlava a les masses el seu castellà.

Un altre dels destacats fou en Mas Tió, republicà d'ocasió, comunista a estones i director de palla del Clam Popular, periòdic que es diu portantveu de l'Esquerra Republicana.

També xiulaven i cridaven alguns d'aquells ferroviaris que dipositaren el seu vot a favor de la candidatura que encapçalava l'ex-diputat de la Dictadura Joan Serdà.

I completaven aquest grup de mal educats, alguns dirigents de l'Esquerra de Ripoll, aconsellats segurament per aquell ex-president de la «Unión Patriótica» de cert poble

Fàbrica de Ciments

Frederic Martín

Especialitat en ràpids
per amotllar
Lents de totes classes
Cals hidràulica

C I M E N T
P O R L A N D
M A R T I N

Magatzem a Barcelona;
Carretera de Ribes, 39 - Telf. 52572
TORALLES (Sant Joan Abadeses)
Telèfon 107

Fàbrica de Mosaics - Pedra
artificial - Dipòsit de mate-
rials per a la construcció
Ciments Lents-ràpids - Guix
Cals hidràulica

Dipòsit de ciment porland
ASLAND

REPRESENTANT DE LA CASA
U R A L I T A , S . A .

Lluís Soler

Carrer Marquès Pere Portussa, 6
SANT JOAN LES ABADESSES

Gabinet de Raigs X

BONADA

RIPOLL

C. Progrés, 7-Telèfon, 64

del Penedès i avui diputat, en Xavier Casademunt, mestre fins ara d'aquesta vila i avui enxufat a una plaça en els grups escolars de l'Ajuntament de Barcelona; (en total són 23.000 pessetes a l'any).

Entre els xiuladors hi havien també nois de pocs anys.

En Joan B. Muntades, del Partit Nacionalista Català, el Dr. Soler i Pla, diputat de l'Esquerra, el secretari de Palestra Batista i Roca i altres, carregats de bones intencions es barrejaren entre els grups per fer-los entrar en raó. Ningú s'entenia. Tothom cridava i gesticulava. Hagueren de desistir vistes les ganes que tan sols tenien de pertorbar l'acte.

El campament

Prop del quilòmetre 4 de la carretera que va a Sant Joan i en el lloc conegut per la Campassa de Rama, instal·là el seu campament Palestra, entitat organitzadora dels actes a Ripoll.

Ja el divendres començaren a arribar els primers excursionistes, habillats amb els seus feixucs equips, que seguidament s'instal·laren, amb llurs tendes, al voltant de la plana de la Campassa. Passaven de cinquanta les tendes arreglerades i totes amb la seva bandera.

Una acurada organització i la ciutadania dels acampadors, ens permeteren gaudir uns dies amb aquesta petita població mòvile.

Foren molts els ripollesos que anaren a contemplar el magnífic aspecte i assistiren a les moltes festes que entre ells organitzaven. Festes del foc, festes atlètiques i festes de companyonia i bon humor.

Durant la seva estada, ni el més lleu incident entorpi l'admirable organització d'aquest campament modèlic.

Al Camp Municipal d'Esports

A la tarda del diumenge es celebrà l'anunciat festival. Una cobla, cedida galantment per la Cooperativa «La Econòmica», tocà unes quantes sardanes que foren puntejades per la gran gentada que omplenava el camp.

A més, els dansaires santjoanins i campdevanolencs donaren una exhibició dels tradicionals ballets «Ball del Ciri» i «Dansa de Campdevàdol.»

No hi prengué part l'Orfeó de Ripoll, no per acord de la Junta com es deia, sinó davant l'impossibilitat de fer-ho per manca dels petits cantaires que no hi acudiren pel temor de que els busca-raons continuessin llurs gestes pertorbadores.

Transcorregué amb la major animació i es descabdellà amb gran concurrència i força entusiasme.

DIADA DEL LLIBRE

Celebrant-se avui per escaurer's aquest any en diumenge, la TIPOGRAFIA RIPOLLESA concedirà el

10 per cent de descompte

en totes les compres de LLIBRES que se li facin durant el dia d'avui i fins acabat el mercat de demà.

Els bàrbars a Ripoll

Tots els patriotes catalans assistiren espiritualment als actes que en commemoració del Centenari de la Renaixença es celebraren diumenge a Ripoll, bressol insigne de la nacionalitat catalana, amb assistència dels germans de València, de Mallorca i de les terres occitanes.

Tot el poble nobilíssim de Ripoll hi assistia. Fou un acte memorable i revelador. Però un grup insignificant per la seva representació i el seu nombre, intentava pertorvar l'acte. Eren elements estranys al poble, elements que evocaven la persistència dels bàrbars que destruïren els monestirs de Poblet i de Ripoll. Els diputats, hostes de l'Esquerra, senyors Rovira i Virgili i Soler i Pla, protestaven de l'incivil espectacle donat pels seus correligionaris d'ocasió.

Semblava tanmateix que els incidents suscitats pels bàrbars que irrumpiren diumenge a Ripoll no havien de trobar atenuant a cap diari catalanista. «L'Opinió», però, s'ha encarregat de demostrar-nos que anàvem equivocats. «L'Opinió» cerca explicacions i atenuants a aquelles manifestacions de barbàrie anticatalana.

El diari esquerrista, on col·labora el senyor Rovira i Virgili, diu que els «organitzadors de les festes havien d'haver tingut cura de no donar a un aplec patriòtic cap matís de caràcter sectari que servís de pretext de protesta contra un acte catalanista». I afegeix, encara, aquestes paraules que revelen una absència completa de sentit històric i d'emoció patriòtica.

«La intervenció d'una Lliga tan poc espiritual com la de la Mare de Déu de Montserrat, entre altres agrupacions més o menys encrostades, en els actes de Ripoll, havia d'empetitir-lo a la força amb la tendència a fer-los entrar en la llarga sèrie de perfomances pseudo-patriòtiques on hom vol sempre subordinar la idea de Catalunya als interessos de la secta catòlica. Caldria que els qui més es gloriegen de la puresa de llur patriotisme s'adonessin del mal que estan fent a llur Pàtria, quan volen presentar els sentiments de catalanitat barrejats obscenament amb els tèrbols corrents de la superstició romana».

A nosaltres no ens pot sorprendre aquests llenguatge, que és el llenguatge inconfusible de la barbàrie, estrany a tota la tradició catalana. Però convé que els catalanistes de bona fe que encara creuen en la seva compatibilitat amb les directrius predominants a l'Esquerra Republicana, s'adonin de quina és la realitat de la seva situació.

Els diaris esquerristes adopten, davant d'actes de tan viva significació catalanesca i de tan fort contingut patriòtic com el de Ripoll, la mateixa posició que adoptaven un segle enrera els profanadors de Poblet, mentre la idea de la renaixença pairal s'afirmava triomfalment en els versos inspiradíssims de l'Aribau.

De La Veu de Catalunya

**GRAN
FABRICA**

Progrés, 91
Teléfon, 69

DE

**SOMMIERS
AMERICANS**

**I
HIGIENICS**

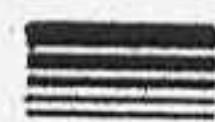
**Pere Pujolar
i Corcoi**

LLITS PLEGABLES

LLITS COMBINATS

I AMB BARANES

PREUS SENSE COMPETENCIA

M O B L E S
DE SERIE I D'ENCARREC

EXPOSICIO

Fusteria Orriols

FONT-VIVA

Fixeu-vos bé:

=== **Ferreteria** ===
Taller de Llauneria

Bateria de cuina - Vidrieria

MATERIAL SANITARI
Banyeres - Lavabos
i demés articles

Peces
de tota classe de metall

Material elèctric
Piles - Bombetes - Pantalles
Teles metàl·liques

Fogons de benzina per a
cuinar «VULCAN»
i altres marques

Barres de llautó
per a "portiers"

PREUS ECONOMICS

Josep Salgueda

Batet, 14 - Telèfon, 65

RIPOLL

Les festes del Centenari

Els incidents de Ripoll

Ja ho ha conta, la Premsa: diumenge passat, a la vila de Ripoll, un dels actes commemoratius de la Renaixença catalana — el míting de la plaça — fou interromput diverses vegades pels crits i els xiulets d'una part del públic. Els iniciadors de la protesta, quasi tots forasters, eren molt pocs; alguns duïen un distintiu extremista, i parlaven en llengua castellana. En certs moments, alguns grups d'obres i pagesos vilatans secundaven la protesta, moguts més aviat, segons sembla, per un malantès. En els primers hi havia un sentit anticatalà i antinacional claríssim; en els segons hi havia un sentit laïcista i anticonfessional.

No donem cap gran importància material als incidents. En tingueren molt poca, en efecte. Dues o tres persones poden, si volen, pertorbar un acte que es celebra al mig d'una ampla plaça en la qual no s'ha organitzat cap servei d'ordre. Per altra banda, no hi hagué baralles de consideració, ni xocs violents, ni gent malmesa. Més encara: el míting que havia començat tumultosament, entre cridòries i estridències que no permeteren d'acabar els discursos d'algues oradors, es descapdellà normalment en la segona meitat. Jo vaig accedir amb molt de gust al prec dels organitzadors de l'acte, els quals en un dels moments de major escàndol, em demanaren, que canviant l'ordre d'orador que s'havia establert, adrecés tot seguit la paraula a la multitud, a fi que la meua significació esquerrista pogués esvair el malantès dels qui atribuïen a certes banderes i a les festes en conjunt, una significació que no tenien ni podien tenir. El fet és que el meu discurs i els dos oradors que parlaren després, pogueren ésser lliurement pronunciats a despit d'algun nou intent pertorbador. La majoria del públic havia reaccionat i els qui compareguren a la plaça amb la convicció que llur actitud impediria celebrar el míting, hagueren de presenciar-lo fins al final o es veïren obligats a retirar-se.

Tot plegat no valdria la pena d'un comentari si només es tractés de l'aspecte material dels incidents. Però hi ha altres aspectes — l'espiritual i el polític — que són ja més importants i que mereixen ésser comentats públicament, perquè contenen dues lliçons ben dignes d'ésser recollides i explicades.

* * *

Primera lliçó dels incidents de Ripoll: Els directors de «Palestra», que com a catalans nacionals són creditors a la major estima, haurien d'evitar que llur acció patriòtica aparegués més o menys barrejada amb cerimònies confessionals. Haurien d'evitar, sobretot, de donar caràcter oficial i relleu ostentós als actes del culte catòlic que es realitzin amb ocasió de llurs festes i aplecs.

Ja sabem que no és obligatòria, per als que prenen part en aquests aplecs i festes, l'assistència als actes religiosos. Prou que es pogué veure això, a Ripoll mateix, el diumenge passat. Però la inclusió d'actes d'aquesta natura en el programa general posa en una situació poc o molt incòmoda

als qui no són de la confessió catòlica o no són de cap confessió. i dóna motiu a interpretacions equivocades. Els catòlics que anaren a Ripoll, i que avien sortit de Barcelona a primera hora de la matinada, tenien el dret de complir en arribar a aquella vila, el precepte dominical; però era més prudent, i fins direm més cristià i tot, de fer-ho particularment i sense posar-ho com a número de les festes.

Si «Palestra» vol ésser, com creiem que ha d'ésser, un organisme d'acció nacional que estigui per damunt dels partits, de les classes i de les creences, ha d'evitar, no solament l'error d'una orientació confessional, ans encara el malentés d'una interpretació dubtosa.

* * *

Segona lliçó: Els catalans esquerristes han de repel·lir vigorosament tot contacte i tota solidaritat, moral amb els energúmens de l'antipatriotisme anarquista o comunista, que en el cas de Catalunya actuen pràcticament com a espanyolistes anticatalans.

Feia angúnia i feia ira el veure com a la catalaníssima vila de Ripoll, fogar gloriós de la primera cultura nacional catalana, uns quants forasters, veritables bàrbars en tots sentits, blasfemaven en llengua castellana contra els més nobles sentiments catalans. Feia angúnia i feia ira el veure com eren acollides les banderes històriques que duen creus, com en duen tantes banderes i escuts de ciutats, Estats i nacions, com en duu l'ensinya de la ciutat de Barcelona.

Els bàrbars que diumenge passat hi havia a Ripoll no saben res de la tradició i d'història, de cultura i llibertat que representen les banderes ofeses. No saben que la bandera de la creu vermella damunt fons blanc és la bandera de la vella Generalitat de Catalunya, mentre que la de les barres era, en el seu origen, la de la casa reial de Barcelona. No saben que la insígnia de la creu vermella la duien al pit els diputats del General quan s'alçaven, en nom del poble català, contra el poder opressor de les dinasties exòtiques.

Tinguem en compte uns i altres aquestes dues lliçons dels incidents de Ripoll, petits materialment, però que ofereix una significació gairebé simbòlica.

Que ningú vulgui matisar en sentit dretista o confessional les manifestacions de la totalitat nacional catalana. Que ningú tampoc no vulgui ofendre ni menysprear, en nom de cap esquerrisme ni de cap extremisme, el nostre ideal de nació. Els fanàtics i els bàrbars no poden fer sinó mal a la causa de Catalunya; no poden fer sinó mal a la causa de la Llibertat.

ANTONI ROVIRA I VIRGILI

De *L'Opinió*

LLUIS DE TRAVY ADVOCAT

Exercici en els partits de
Puigcerdà i Seo d'Urgell

Despatx: Llibertat, 52 PUIGCERDA

Dolceria

Queviures

Josep

Costa

ELS
MES
SELECTES
DOLÇOS
I
LA
REPOSTERIA
MES
EXQUISIDA

Plaça Sant Eudald, 8

RIPOLL

PERRUQUERIA

PER A SENYORES

ONDULACIONS

SALA

Guanyador de la Medalla d'Or i Diploma d'Honor en el Campionat del Pentinat del Comitè Marcel Espanyol pel tall de cabell de Senyora

APARELLS
REALISTIK
I
EUREKA

TALL DE CABELL

MASSATGES - TINTURES

POSTISSOS - MANICURA

ETC., ETC.

Carrers Dama, 7 i Sant Pere, 14

RIPOLL

Memorias de un deshaogado o la verdad desnuda

que en aquest cas concret vol dir **prostituída**

Els incidents de diumenge a Ripoll

Respecte els incidents ocorreguts diumenge passat, a Ripoll, en les festes commemoratives de la Renaixença Catalana, hem rebut la següent lletra oberta, d'un ciutadà de Ripoll, la qual reproduïm, sense que això signifiqui altra cosa que una ampliació d'informació. (*Us ha ben enredat, Sr. Director de «l'Opinió»*).

«Ripoll, 19 d'abril de 1933.

Senyor Director de L'OPINIO.

Barcelona.

Distingit senyor: He llegit al periòdic de la vostra digna direcció els incidents ocorreguts en aquesta vila amb motiu del Centenari de la Renaixença Catalana.

Segurament sorprenent la vostra bona fe, (*I la vostra de bona fe a on és mestre?*) s'han publicat notícies, tendencioses, inexactes, i em veig obligat a sortir al pas de certes insídies.

Els elements extremistes i pertorbadors, senyor director, que tan gratuïtament s'acusa, eren obrers dignes i elements de l'Esquerra, (*Exacte noi*) i encara que n'hi havia tres o quatre de parla castellana, no eren anticalans, com afirma el senyor Rovira i Virgili en el seu article, puix que tots eren ciutadans de Ripoll i ben coneguts de tot el poble; (*Aixó també és exacte*) eren obrers castellans que votaren l'Estatut de Catalunya i les candidatures de l'Esquerra (*Ens en alegrem*).

La festa que es va celebrar a Ripoll era carca cent per cent, i jo, com a català i republicà, protesto enèrgicament que a les festes de Catalunya s'hi hagi de barrejar la religió.

Heuvos ací com ocorregueren els fets: (*Aguante-vos fort, que no caiguessiu*).

En presentar-se la desfilada a la Plaça de la República, els grups de «Palestra» donaren un Visca Catalunya lliure i morin els traidors! (*Per la nostra part acceptem el Visca. El mori no, per que som carques*).

Quí eren els traidors? Els que lluitem per una Catalunya liberal? Els que lluitem contra una Catalunya imperialista? (*Ja som a Sans*).

Aleshores s'acabaren d'excitar els ànims, ja que durant tot el matí els de «Palestra», formats militarment, amb una creu al pit i un punyal al cinyell, saludaven a l'estil feixista (*Aprèta noi*).

Pujaren totes les banderes a l'Ajuntament i quan tregueren la bandera, no blanca amb la creu vermella, com diu el senyor Rovira i Virgili, sinó vermella, amb una gran creu daurada, s'inicià un moviment de protesta, puix que dita bandera no l'havien exhibit durant la manifestació. Mentre els uns protestaven, unes «damas d'Estropajosa» aplaudien des dels balcons, cridant «Viva Cristo Rey!» (*Així també eren castellanés i potser ferroviàries i tot*). L'avalot fou

llavors formidable; els grups de «Palestra» donaren crits de «Mori l'Esquerra!» i altres de pitjors, encara; (*Pitjors que l'Esquerra mai, i ca, home de Déu*) crits que foren contestats amb visques a la República i a Catalunya liberal. Pujaren dos ciutadans per a parlamentar amb l'alcalde, essent apallissats pels de «Palestra». (*A mig*) que muntaven la guàrdia d'honor a l'Ajuntament

Durant tots els actes, la bandera barrada del Monestir fou canviada per la separatista. Perquè havia d'ésser precisament al Monestir?. (*Us recomanem que procureu enterar-vos d'aixó com correspon a tota persona honrada que vol criticar como Dios manda*).

Acabat l'acte, pujà una comissió (*Composta de tres: en Mas Tió, en Barquero i en Jordi Miralles*) a parlar amb l'alcalde per a protestar dels fets i demanar permís per a fer una manifestació d'afirmació republicana, i l'alcalde no concedí el permís. Aleshores, la comissió, (*Un castellà, anem a pams*) en nom dels republicans de Ripoll, li demanà la dimissió. (*A qui?*)

El senyor Rovira i Virgili diu en el seu article que els pertorbadors portaven un distintiu extremista, i jo l'invito a què digui quin era. En canvi, no va veure l'alcalde i altres regidors amb el botonet dels exercicis espirituals. (*Embusteràs!!!*)

Això és senyor director, la veritat dels fets (*La veritat en calça curta o vestida de carnestoltes*).

Esperant que donareu cabuda a la present lletra al diari de la vostra digna direcció; visqueu molts anys.

JOAQUIM FARO
Obrer carrilaire

P. S. En cas de no creure sinceres les meves manifestacions, invito a què vingui un redactor per a obrir una informació». (*Ens adherim de tot cor a la demanda. Quina llàstima que no ens escoltin!*)

N. de la R. La manca d'espai ens priva, i ho sentim vivament, de donar cabuda en el present número l'article "Miss Ripoll" i el concepte que han merescut a un jove de 14 anys els fets de diumenge passat.

Tip. Ripollesa, Daniel Maideu; Telf, 89.—Ripoll.

Auto-Transport

SERVEI DIARI
A BARCELONA
amb auto-camió pas-
sant per
Torelló i Manlleu

Per encàrrecs:

RIPOLL - P. Llopions, 3
Telèfon 72

BARCELONA
El Ràpid, C. Rec, 11
Telèfon 11.366

La Pallaresa Passeig de
St. Joan, 16. Telèf. 50.605

J. Vives Figuerola

Es lloga

comprenent-hi el mobiliari
corresponent, l'acreditada
Tenda de Menjars i Bar
de Miquel Ribas, situada
en el Barri de l'Estació.

Recordatoris de Primera Comunió

Extens assortit des de una pesseta la dotzena a la
IMPRESA I LLIBRERIA de DANIEL MAIDEU
OBJECTES D'ESCRITORI

Plaça d'En Clavé, 9

Carrer Grivolosa, 12

Redacció i administració, St. Pere, 2. - Ripoll

Uralita, S. A.

La marca de calitat

RIPOLL

Diada de Sant Jordi de 1933

a un quart de 10 del vespre

Vetllada inicial de l'homenatge a l'honorable patrici TOMAS RAGUER I FOSSAS a l'Acadèmia Catòlica

Hi prendran part, l'Esbart Dansaire de l'Orfeó de Ripoll, la Secció Musical de l'Acadèmia, el notable escenògraf Salvador Alarma, el Doctor Josep Gros i Raguer, professor de l'Institut Maragall de Barcelona i altres.

RIPOLLESOS!!

Assistiu-hi per tal de donar una prova d'amor al gran ripollès i a la seva obra

Joaquim Arumí Fargas

OCULISTA

de l'Hospital Clínic de Barcelona

Consulta tots els diumenges de tres a dos quarts de sis de la tarda.

Plaça de la República, 1, 2.^{on}, 1.^a

RIPOLL

Dr. J. Bayés i Vayreda

Malalties del NAS, GOLA, i OIDES

Consulta tots els diumenges de tres a dos quarts de sis de la tarda.

Plaça de la República, 1, 2.^{on}, 1.^a

RIPOLL